

forslaget, er for hele Bygningens Vedkommende og for det overvejende Antal af Paragraffernes Vedkommende ganske stemmende med, hvad der i næstforrige Samling blev vedtaget af Landstinget ved 2den Behandling. Men det afviger fra, hvad der den Gang vedtoges med Hensyn til §§ 7 og 8, som nu foreslaas i et ikke uvæsentlig forandret Indhold, hvad jeg senere skal komme til at omtale. Fra Lovforslaget afviger det Forslag, vi indstille til Vedtagelse, jo ikke blot paa disse to Paragraffer, men ogsaa paa mange andre Punkter, dels med Hensyn til hele Anordningen af de enkelte Paragraffers Rækkefølge og dels ogsaa paa mange Punkter i de enkelte Paragraffers Indhold. Men Hovedsagen i Afgivelserne fra Lovforslaget er dog Paragrafferne 7 og 8, der handle om Ministrenes Ansvar for retsstridig Optrædelse af Statskatter, for retsstridig Afholdelse af Statsudgifter og retsstridig Udstedelse af foreløbige Love. Hvad nu alle de andre Paragraffer angaar, finder jeg det her overflødig nærmere at begrunde dem. Dels har der jo i næstforrige Samling fundet en udførlig Begrundelse Sted, dels tør jeg vel ogsaa tro, at det ikke er paa disse Punkter, at der vil frembyde sig nogen Vanskelighed ved at komme til Enighed, naar man kan komme til Enighed med Hensyn til §§ 7 og 8. Det er altsaa kun om disse Paragraffer, jeg skal tillade mig nogle Bemærkninger, som i øvrigt ogsaa kun behøve at være kortfattede, fordi der ligeledes med Hensyn til en Del af dem har fundet en udførlig Forhandling Sted i næstforrige Samling som Begrundelse af Forslaget, som det den Gang forelaa. Jeg skal da blot minde om, at Lovforslaget, som det foreligger, i disse to Paragraffer er gaaet den Vej udførligt og i det enkelte at bestemme, hvad der er retsstridigt og strafbart med Hensyn til disse Handlinger, Optrædelse af Skatter, Afholdelse af Statsudgifter og Udstedelse af foreløbige Love, altsaa i det enkelte og udførligt at bestemme, hvad der i disse Retninger er retsstridigt og strafbart for Ministrene. Man kan godt gaa den Vej, og det var heller ikke derimod, at Udvalgets Flertal i næstforrige Samling rettede sine Anker. Man kan godt gaa den Vej, naar man indskrænker sig til at bestemme, fastsætte og angive de retsstridige og strafbare Handlinger, som alle ere enige om ubestrideligt og uomtvisteligt ifølge den gældende Ret, være sig nu Grundloven eller andre Bestemmelser, ere

retsstridige og strafbare. Men Lovforslaget gaar videre, idet det i denne Opregning medtager Handlinger, om hvilke der ikke blot har været ført en teoretisk Strid, men hvor der ogsaa i det praktiske Forfatningsliv er fremtraadt meget afvigende Anskuelse om, hvad der paa dette Omraade var retsstridigt, og hvad der var retmæssigt som hjemlet ved Grundloven. Lovforslaget har under sine Bestemmelser medtaget Tilfælde, om hvilke der fra den anden Opfattelses Side maa siges: Det er uberettiget at stemple dette som retsstridigt og strafbart, thi det har Hjemmel i Grundloven. Lige overfor denne Anke mod Lovforslaget stillede Udvalgets Flertal i næstforrige Samling sig saaledes, at det gik ind paa Tanken at bestemme og opregne i det enkelte, hvad der maatte anses for strafbart, men indskrænkede Bestemmelsen eller udtrykte den saaledes, at den kun omfattede alt, hvorom der var Enighed, medens den holdt Døren aaben for den kompetente Afgørelse ved Domstolen for de Tilfældes Vedkommende, med Hensyn til hvilke der var en saadan afvigende, diametralt modsat Anskuelse til Stede. Det var Flertallets Opfattelse den Gang, at man paa den Maade holdt Lovforslaget om Ministeransvarligheden frit overfor de afvigende Anskuelse, og at man derfor ogsaa ad denne Vej kunde ventes at komme til Enighed. Det viste sig nu imidlertid, at det ikke lykkedes, og som Lovforslaget forelaa vedtaget ved anden Behandling her i Tinget den Gang, var der ikke den fjerneste Udsigt til, kan man sige, at der ad den Vej kunde opnaas Enighed. Derfor forandredes Fremgangsmaaden i det Udvalg, der fungerede i forrige Samling, men som kun kom til at afgive Beretning, idet man fra Flertallets Side paa Initiativ af et den Gang nyindtraadt Medlem i Udvalget besluttede sig til ganske at opgive den nærmere Opregning og Bestemmelse af, hvad der paa disse Omraader er retsstridigt og strafbart, og udelukkende at holde sig til den almindelige Angivelse: Hvad der er i Strid med Grundloven, er retsstridigt og strafbart i disse Forhold, hvorved altsaa som Modsætning staar: Hvad der har Hjemmel i Grundloven, er ikke retsstridigt og strafbart. Det forekommer os — Flertallet altsaa —, som har sluttet os til denne Affattelse, at dermed var under alle Omstændigheder vist en stor Imødekommen, at dermed var det givet og klart, hvad vel nok kunde bestrides med Hensyn til det i næstforrige Samling vedtagne, at